

OD
22580

ERDEI HANGVERSENY

(három bolgár mese)

ANGEL KARALIJCSEV

KURTAFARKÚ

A KÉPEKET RAJZOLTA: LJUBEN ZIDAROV

LACSEZAR SZTANCSEV

ERDEI TÖRTÉNET

A képeket rajzolta: Nikola Mircsev

LILA ZACHARJEVA

ERDEI HANGVERSENY

A képeket rajzolta: Nikola Mircsev

Fordította:

PAPPNÉ TARCZAY GIZELLA

BOLGARSKI HUDOJNIK

SOFIA 1961

3230

0022580
Országos Széchenyi Könyvtár
Leitári szám:
V. 112-921 1965

ANGEL KARALIJCSEV

KURTAFARKÚ

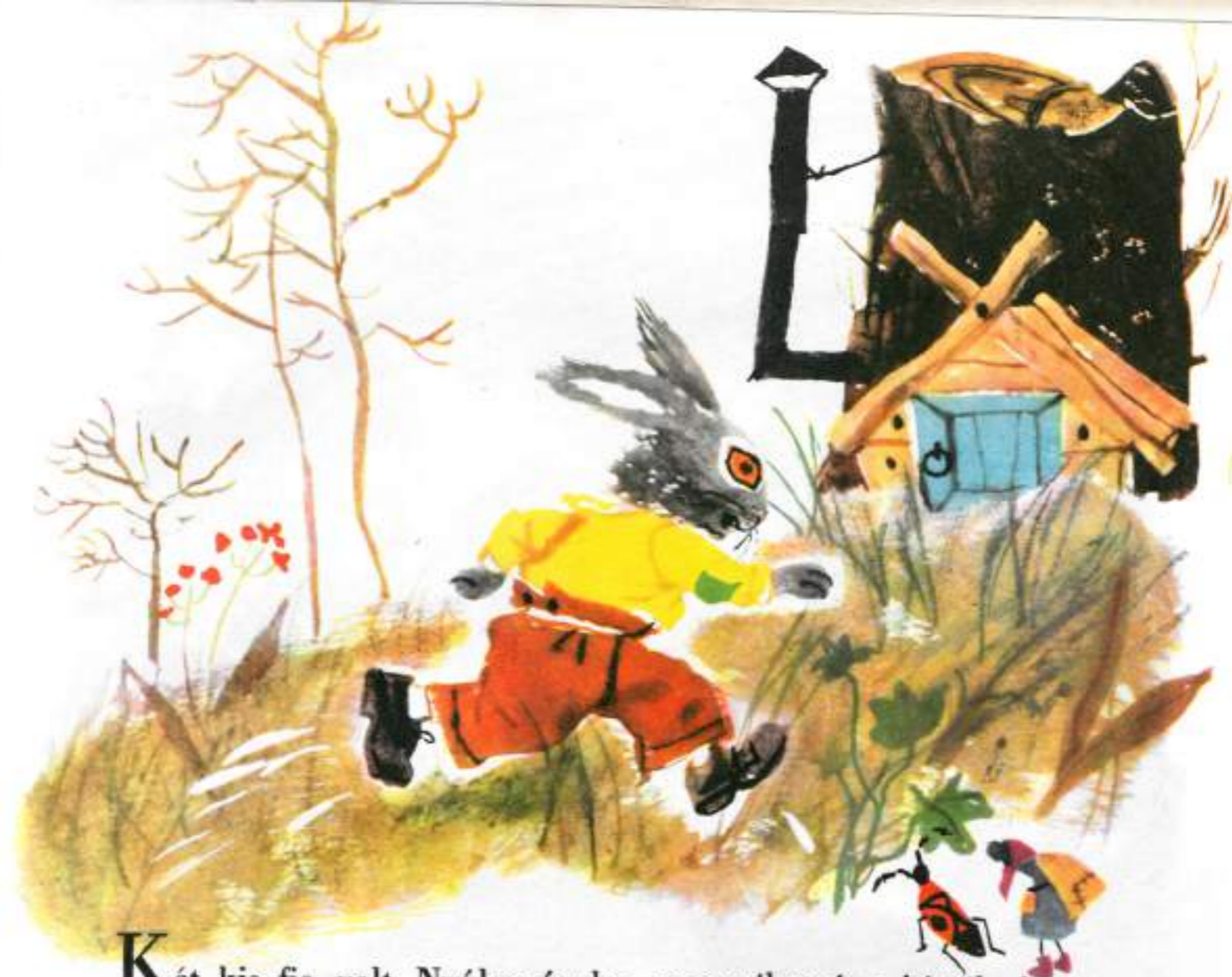
A KÉPEKET RAJZOLTA: LJUBEN ZIDAROV

Fordította:

PAPPNÉ TARCZAY GIZELLA

Két kis fia volt Nyúlanyónak: az egyiket úgy hívták, hogy Kurtafarkú, a másikat Ezüstbajusz volt a neve.

Történt egyszer, hogy Ezüstbajusz át akart ugrani egy patakon, de megcsúszott, és zsupsz! belepottyant a vízbe. Meglátta egy piros szárnyú, piros farkú halacska.

— Jókor jöttél, ugrifüles! — kiáltott rá, és nekiment, hogy bekapja a nyulacskát.

Ezüstbajuszt a hideg is kilelte ijedtében. Remegett a füle, mint a nyárfalevél. A halacska nagyra kitátotta a száját, de hiába tátogatta: nem bírta bekapni a nyuszt. Mérgesen csapkodott a piros farkával. Végül is ráripakodott Ezüstbajuszra:

— Takarodj a szemem elől: Most nem bírtalak bekapni, mert még kicsi vagyok, de majd megnövök én! Ha nagy leszek, megeszlek, csak kerülj még egyszer a szemem elé!

Ezüstbajusz kimászott a vízből, és hanyatthomlok futott haza az odúhoz, ahol lakott. Nyúlanyó rögtön ágyba fektette; Ezüstbajusz bebújt a jó meleg mohapaplan alá, és csak úgy reszketett egész testében. Belebetegedett szegényke a nagy ijedtségbe. Nyúlanyó óránként hideg borogatást tett a homlokára, teát is főzött neki illatos hársfavirágból.

— Sose félj, édes kis csemetém! — vigasztalta a fiacskáját. — Majd beszélek én a gólyával. Megkérem, hogy csípje nyakon azt a csúnya halat, amely úgy rádijesztett. Nincs semmi baj, csillagom!

Hiába vigasztalta Nyúlanyó, Ezüstbajusz sehogy sem bírt megnyugodni. Ha arra gondolt, hogy a hal mivel fenyegette, minden szőrszála égnek állt.

Így telt el öt nap. Ezüstbajusz állapota nem javult. Nyúlanyó már nyugtalankodni kezdett. El is hívta az erdő legjobb orvosát, a tudós Kár bácsit. Az orvos hamarosan betoppant, feltette a szemüvegét, megvizsgálta a beteg nyuszi fülét, meghallgatta a szívét, még a torkába is benézett.

— Nincsen semmi baj, — mondta végtére. — Adjatok neki holnap egy piros tojást, attól minden félelme elmúlik.

A doktor bácsi köszönt és eltávozott.

Nyúlanyó megkönnyebbülten sóhajtott fel.

— Csakhogy nincs komoly baja az én édes fiacskámnak! De honnan vegyek neki piros tojást?

Megszólalt akkor bátyja, a Kurtafarkú:

— Anyus, majd én szerzek piros tojást az én drága öcsikémnek! Csak azt mondd meg, hol keressem?

— Tyúkanyónál, fiacskám, Tyúkanyónál. Ő az egyetlen, aki segíteni tud a te beteg öcsikéden.

Nosza, nekigyürkőzött Kurtafarkú és útra kelt. Befutott a fák közé. Szaladt, míg ki nem ért a rétre. Ott egy csacsi legelészett egymagában.

— Ez lesz Tyúkanyó — gondolta magában Kurtafarkú, aki még sohasem látott sem csacsit, sem tyúkot. Harsányan oda is kiáltott:

— Hej, Tyúkanyó, hogy adod a tojást?

— Eredj az utamból, hékás! Nem vagyok én tyúk!

— Hát mi vagy?

— Oroszlán vagyok, számárbőrben.

— Akkor mondd meg, hol keressem Tyúkanyót?

— A tyúkólban.

— Hát az hol van?

— Azt nem mondom meg.

— Igenis, megmondod! Parancsolom! — kiáltott a nyuszi, és mérgesen dobantott a lábával.

A csacsi nagy szemeket meresztett.

— Ejha! Ki vagy te, hogy így parancsolgatsz nekem?

— Én vagyok a nagyerejű Kurtafarkú!

— No, ha te vagy a nagyerejű Kurtafarkú, akkor fejet hajtok előtted, és útba igazítalak. Ott a tyúkól a faluban, arra, amerre a farkam mutat.

Elindult a nyulacska abban az irányban, amerre a csacsi farka mutatott. Ment, mendegélt. Mire besötétedett, el is jutott a faluba. Akkor kelt a hold. A falubeliek már az igazak álmát aludták. Kurtafarkú szétnézett a falu végén, és a nyitott kapun át besurrant a legelső falusi ház udvarára.

Ott volt a tyúkól csakugyan, egészen elől. De nini! Ki az, aki ott szorgoskodik a tyúkól körül, ásóval a kezében? Hiszen az Róka néni, a nyulak régi ismerőse! Éppen azzal van elfoglalva, hogy lyukat ásson a tyúkól csukott ajtaja alatt.

— Mit tetszik itt csinálni? — kérdi tőle Kurtafarkú.

— Gödröt ások.

— Minek?

— Ki akarok szabadítani innen egy ártatlan foglyot. Ebben a házikóban tartják fogva a rossz emberek.

— Milyen jó lélek! — gondolta magában a nyulacska. Aztán megkérdezte Róka nénit: — Ez a tyúkól, ugye?

— Ez? Dehogy! — füllentett Róka néni. — A tyúkól amott van a ház előtt. Látod azt a cserepes házikót? Ott laknak a tyúkok.

Kurtafarkú egy szempillantás múlva ott állt a cserepes házikó előtt. Az bizony nem tyúkól volt, hanem kutyaház, de a nyulacska ezt nem tudta, és bátran bekukucskált. Egy öreg kutya horkolt odabent, a Bodri. Kurtafarkú kinyújtotta a mellső lábát, és megérintette Bodri fejét, hogy felébressze, de az oly mélyen aludt, hogy észre sem vette a kis vendéget. Kurtafarkú most bedugta a fejét a kutyaházba és nagyot kiáltott Bodri fülébe:

— Huhú!

Erre már talpra szökkent Bodri. Haragosan ráfordult a nyulacskára:

— Mit akarsz tőlem, te tapsifüles?

— Azért jöttem, hogy piros tojást kérjek tőled.

— Tőlem?

— Tőled bizony. Te vagy Tyúkanyó, ugye? Kérlek szépen, adj nekem egy tojást. Nem magamnak kell, hanem az öcsikémnek, Ezüstbajusznak, aki beteg!

— Eltévesztetted a házat, hékás. Nem vagyok én Tyúkanyó. Kutya vagyok én, Bodri a nevem. Ki küldött téged hozzám? Nagy kópé lehet.

— Róka néni küldött ide, az a jóságos Róka néni.

— Ahá! Most már értem! — morgott Bodri, és már hegyezte is a fülét. — Hol van az a jó lélek?

— Amott, ni! Most is abban fáradozik, hogy kiszabadítson a börtönből egy boldogtalan foglyot.

— **N**o, ezért a hírért jutalmat érdemelsz, nyulacska. Várj itt a házam előtt, ne mozdulj innen. Hamarosan megkapod a tojást, és hazaviheted beteg öcsikédnek, csak várj.

Az öreg kutya lopakodva osont előre a kerítés mellett. Észrevétlenül el is jutott a tyúkólig, nyakoncsípte a rosszban sántikáló Róka nénit, meg is tépázta a bundáját alaposan. Tyúkanyó rémülten röppent ki a nagy lármára. Hamarjában azt sem tudta, holt-e vagy eleven. Hálásan kotkodácsolt Bodri fülébe!

— Te vagy az én legnagyobb jótevőm, megmentetted az életemet!

— Ne nekem hálálkodjál, hanem annak a kis nyúlnak, aki ott álldogál a házam előtt. Az hozta a hírt, hogy róka settenkedik a ház körül.

Tyúkanyó elballagott a kutyaházig. Ugyancsak elálmélkodott, amikor megpillantotta a nyulacskát.

— Hát te mit keresel itten? Miért jöttél ide, ezer veszély közé?

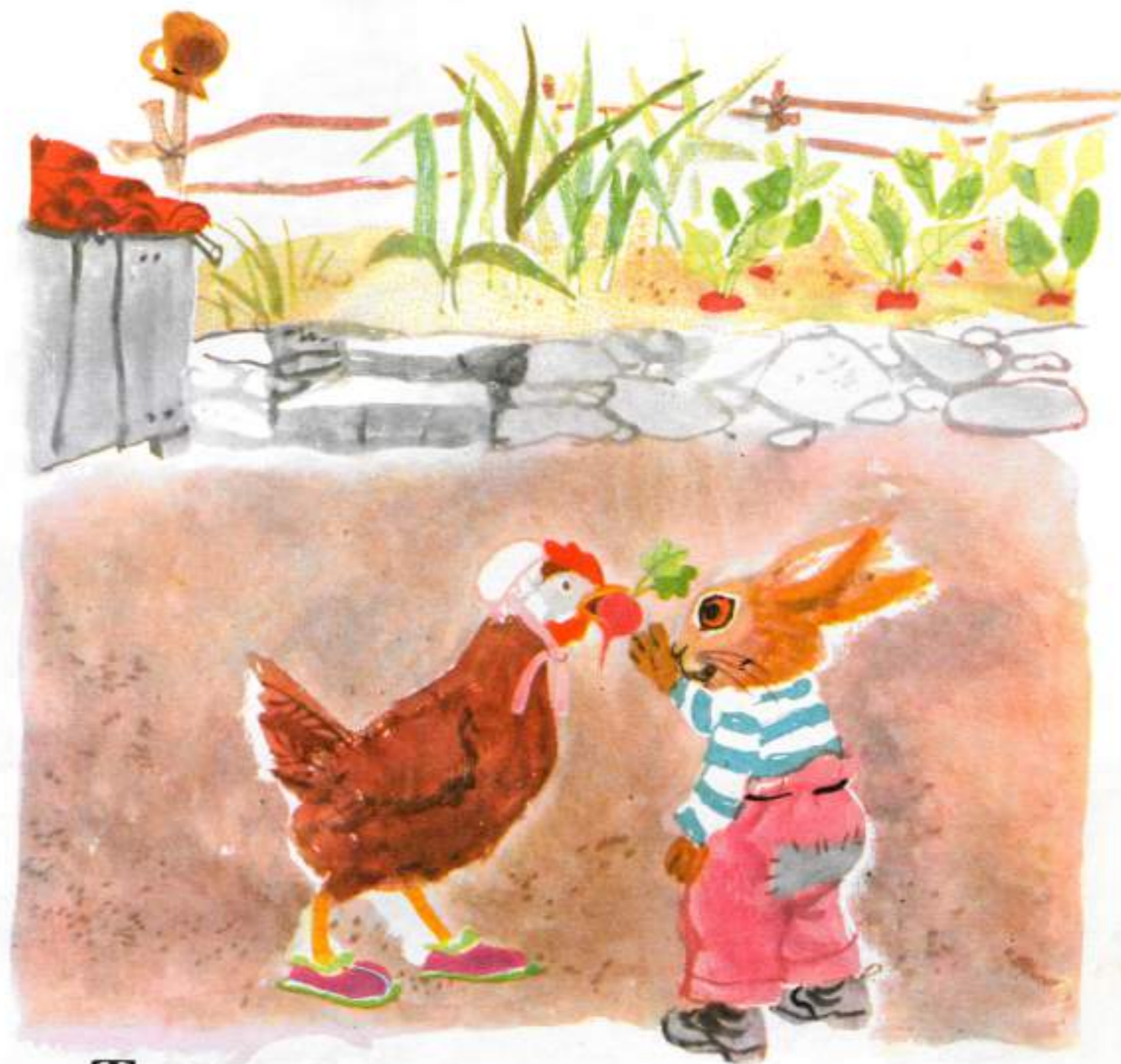
— Tojásért jöttem. Bodri ígért nekem egyet, arra várok.

— Tojásért jöttél? No, ha csak az kell... tessék! — mondta Tyúkanyó készségesen, és mindjárt tojt is egy szép, nagy, fehér tojást. De a nyuszi csak a fejét rázta.

— Köszönöm, de nem ez kell nekem. Ez nem jó.

— Nem jó? Ugyan miért?

— Mert fehér. Nekem piros kell.

Tyúkanyó zavarba jött, mert piros tojást nem tudott tojni, akár mennyire igyekezett. De Bodri a fülébe súgott valamit, mire Tyúkanyó ugrálni kezdett örömeiben.

— Igazad van, Bodri! Várj itt, nyulacskám, mindjárt hozom én neked a piros tojást! Megmentetted az életemet, jó tett helyébe jót várj!

Tyúkanyó átröppent a kerítésen a veteményeskertbe, ahol szép piros retkek sorakoztak. Tyúkanyó kirántott egy szép nagyot és sietett vele vissza. Odatartotta a retket a nyuszi orra elé.

— Ide nézz! Piros is, gömbölyű is, mint a tojás. Vidd haza a beteg öcsikédnek, ettől bizonyosan meggyógyul. És mondd meg neki, hogy Tyúkanyó is, Bodri is szívből köszönti. Mielőbbi javulást kívánunk neki mind a ketten!

Kurtafarkú átvette a retket, megköszönte, meghajolt, és kirobogott a faluból.

Zihálva ért haza a szülői házba.

Volt öröm, amikor a piros retket odaadta beteg öccsének! Ezüstbajusz jóízűen beleharapott a retkebe, és mire elfogyasztotta, egyszerre talpra is ugrott. Ízibe meggyógyult. Szemében rettenthetetlen bátorság ragyogott.

— Anyus — kiáltott —, mostantól kezdve ne szólítsatok engem Ezüstbajusznak!

— Hanem hogyan? — kérdezte csodálkozva Nyúlanyó.

— Legyen a nevem ezentúl Oroszlánszív!

Nyúlanyó elnevette magát és megsimogatta a kis nyuszi fejcskáját.

— Jól van, fiacskám, kis Oroszlánszívem!

L. SZTANCSEV

ERDEI TÖRTÉNET

A képeket rajzolta: Nikola Mircsev

Fordította:

PAPPNÉ TARCZAY GIZELLA

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy fehérszakállú öreg molnár. Szerette mindenki, de különösen a falubeli szegények, mert sok jót tett velük. Szerették az erdei állatok is.

Hideg téli estéken az erdei állatok az öreg molnár malmába mentek melegedni. Odaröpültek a didergő madarak, odaballagott a kis mókus, a félénk őzike, a szürkebundás nyuszi meg a vidám sündisznó is.

Az öreg molnár szívesen fogadta, és megsímogatta vendégeit. Pipára gyújtott, és míg a vacsora főtt, csodálatos meséket mondott, szép régi nótákat énekelt. Az állatok mind ott pihentek körülötte, és hallgatták. Aztán nyáron sem feledkeztek meg az öreg molnárról.

Éppen nyáron történt, hogy az öreg molnár el akart menni a vásárba. Elhatározta, hogy addig Tapsira, a nyúlra bízta a malmot.

— Tapsi fiam, légy a helyettesem, amíg távol leszek. Nekem nincsen fiam, nincs unokám. Gazdálkodjál helyettem te. Furulyázhatsz, dalolgathatsz kedvedre. Süthetsz magadnak fehér kalácsot is.

Elment az öreg molnár a városba. De az erdőben hamar híre futott a dolognak. A sündisznó is meghallotta, és tüstént a malomba sietett.

— Tapsi bátyám, segíteni jöttem! Elfogadsz-e társadul?

— El én! Gyere csak beljebb! Hanem aztán szorgalmas légy ám! Ki tudod-e söpörni a malmot?

— De még hogy! Ég a kezem alatt a munka! Érték én mindenféle dologhoz. Ide nézz!

A sündisznó seprőt fogott, és munkához látott. Olyan gyöngyen kitakarította a malmot, hogy csak úgy ragyogott.

Tapsi is dolgozott. Felöntötte a búzát három garatra. Kinyitotta a zsilipet, mire a folyó vize a kerekekre zúdult. Forgásnak indultak a kerekek, forogtak a malomkövek.

A fehér malomkövek fehér liszté őrölték a búzát. Tapsi sem volt rest: kenyeret dagasztott. A sündisznócska pedig fáért rohant, és begyűjtött a kemencébe. Parázs alatt hamarosan meg is sült a kenyér, meg a pite az öreg molnár részére.

Nem is lett volna semmi baj, hanem Róka néni is meghallotta a dolgot. Az meg rögtön szólta a Medvének meg a Farkasnak.

— Farkas, Medve, jertek velem! Folyóparton, erdőszélen áll egy kis malom, Tapsi benne a gazda. Tapsi vendégeket vár. Menjünk hozzá, keressük fel!

— Nosza menjünk!

El is indultak mind a hárman, s nesztelen léptekkel közeledtek a malomhoz.

A sebessárnyú madarak idejekorán hírül vitték Tapsinak a három vendég jöttét. Tapsi ugyancsak megszeppent.

— Mi lesz velünk? Bekap a medve! Hová meneküljünk?

A sündisznónak azonban helyén volt a szíve.

— Bizd csak rám, Tapsi! Csellel, furfanggal majd csak kilábolunk valahogy a bajból. Te csak bújjál el! — Tapsi el is bújt, a sündisznó pedig elzárta a vizet, megállította a kerekeket, aztán bátran kiállt az ajtóba, úgy várta a vendégeket. Köszöntötte őket, amint illik:

— Kerüljetek beljebb, kedves vendégeim!

— Mondjátok csak, ki lesz az én gazdám? Melyikötöké lesz a malom? — kérdi a sündisznó.

— Az enyém! — mondta a Medve.

— Az enyém! — kiáltott a Farkas.

— Még csak az kellene! Én leszek itt a gazda! — ordított a Medve.

— Miért ne lenne enyém a malom? — vinnyogott a Róka.

Összevesztek hárman csúfosan.

— Hallgassatok ide — mondta a sündisznó. — Van itt három malomkő. Álljatok rájuk, és adott jelre ugorjatok le onnan. Aki a legmesszebb ugrik, az legyen a gazda.

— Jó lesz! Jó lesz! — mondták mind a hárman, és már másztak is fel a malomkövekre. — Add meg a jelt, sündisznócska!

A sündisznó átkiáltott a kulcslyukon Tapsinak:

— Gyorsan Tapsi! Nyisd meg a zsilipet!

Tapsi megnyitotta a zsilipet, forogni kezdett a három malomkő. De a kövekkel együtt szélesebesen forgott ám a Medve, a Farkas meg a Róka is. Keringett velük a világ. Elszédültek, leugrottak, de lent is csak támoltyogtak, jobbra-balra dőltek. Ijedtükben kifutottak a malomból, de a keskeny pallón nem tudtak átmenni, beleszédültek a vízbe.

Elsodorta őket a sebes folyó.

Lett erre nagy vigasság az erdőben! Elpusztultak a fenevadak!
Nemsokára hazaérkezett az öreg molnár. Megölelte Tapsit, Sündisznócskát. Asztalhoz ültek, kövér sajtot, forró pitét ettek. Úgy jóllaktak, hogy a fülük is kétfelé állt. Tapsi és Sündisznócska ebéd után hazament. A tisztásról vidáman integettek búcsút a vízimolnárnak.

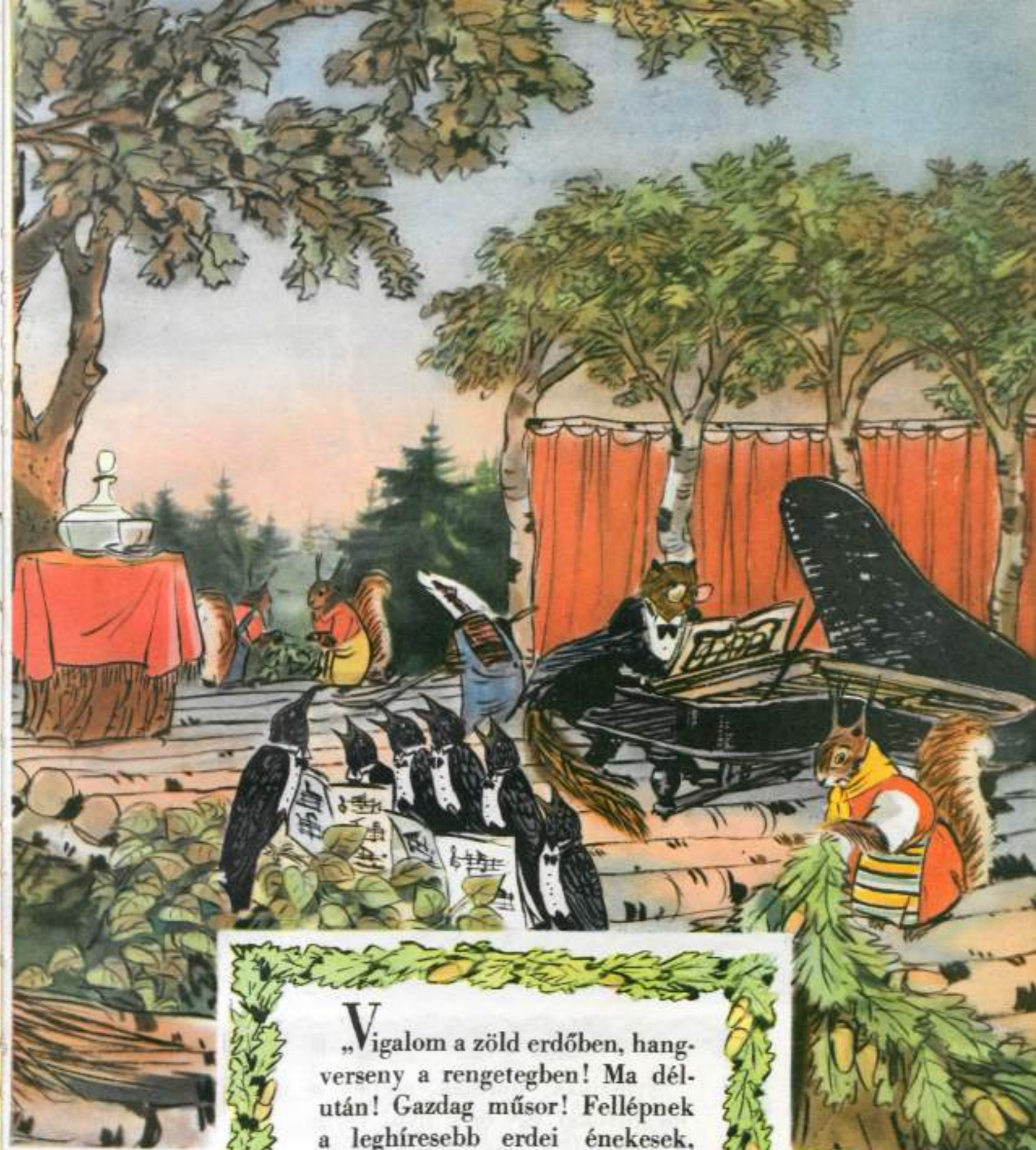
LILA ZACHARJEVA
ERDEI HANGVERSENY

A képeket rajzolta: Nikola Mircsev

Fordította:
PAPPNÉ TARCZAY GIZELLA

„Vigalom a zöld erdőben, hangverseny a rengetegben! Ma délután! Gazdag műsor! Fellépnek a leghíresebb erdei énekesek, zenészek, tánművészek. A fülemüle után a rigódalárda vidám dalokat ad elő.” Ezt a meghívót küldték széjjel az erdei művészek.

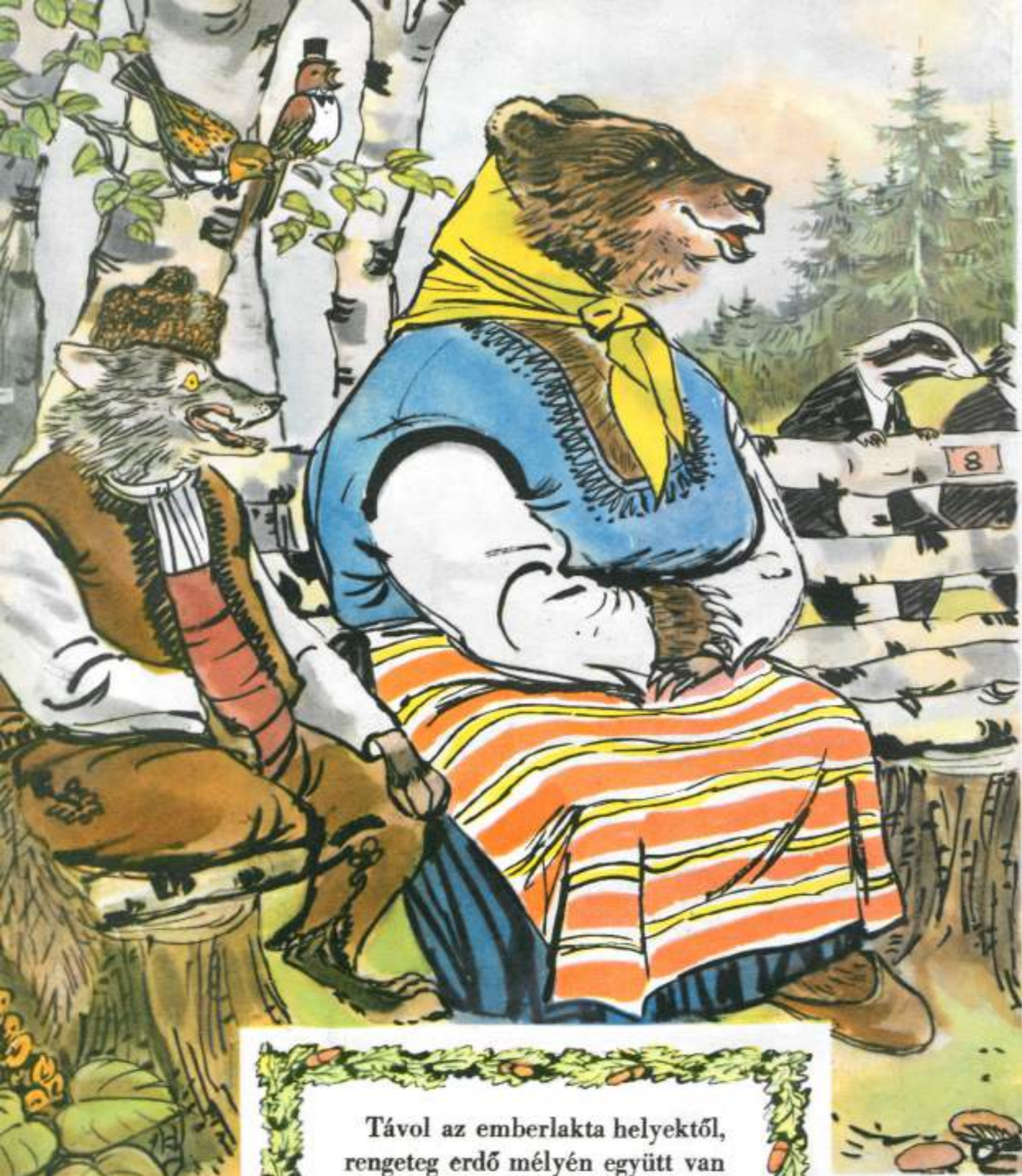

Nyuszikák hordták széjjel a meghívókat, egy öreg nyúl verte a nagydobot. Úgyes tapsifülesek még plakátokat is ragasztottak a fák törzsére.

Mindenfelől jöttek az erdő lakói: Ott vonult a medve, a róka, Nyúlanyó a fiával, a csiga, a sün és még mások is, sokan.

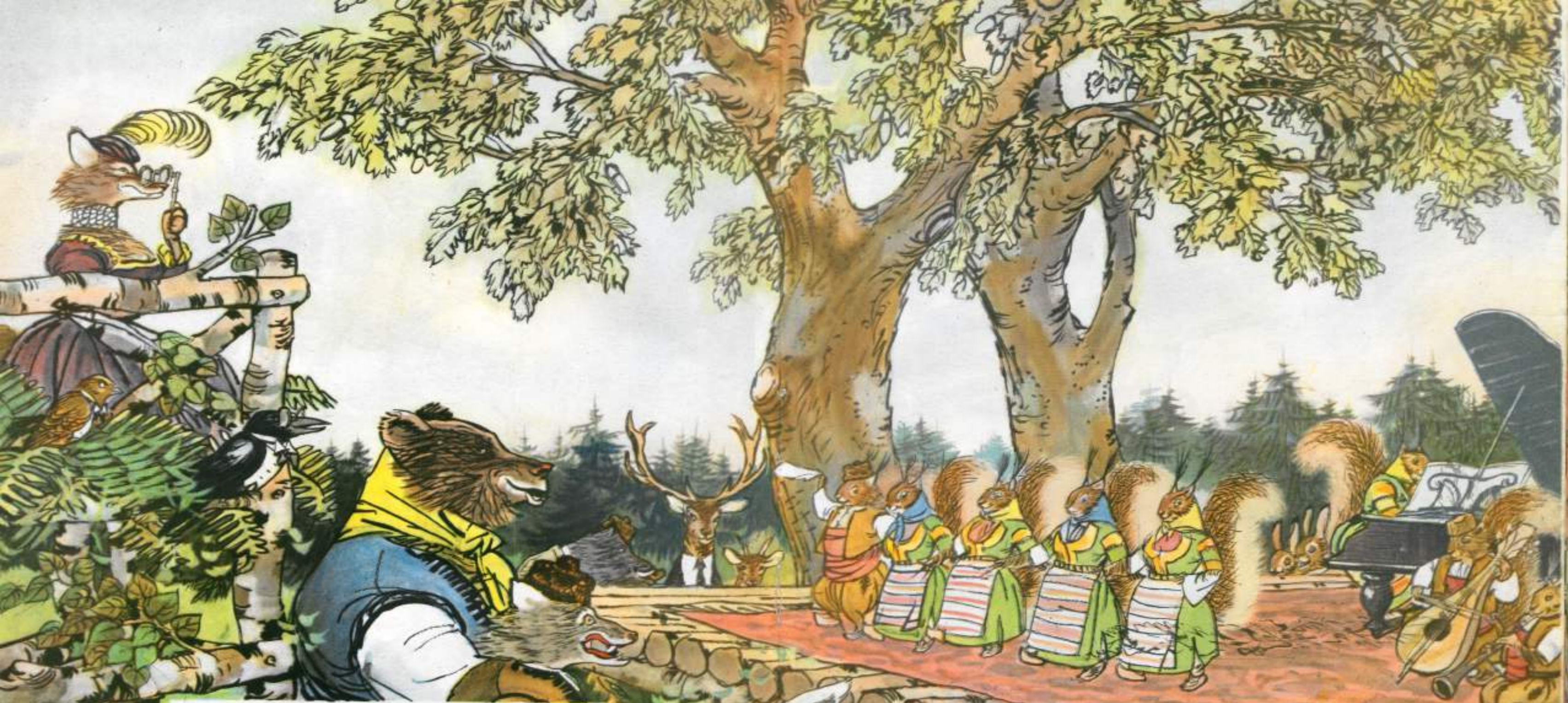

Távol az emberlakta helyektől,
rengeteg erdő mélyén együtt van
már a közösség. Az első sorban ül
Ordas Farkas meg a Medve.

Oldalt ül Nyúlám-Búlam a gyer-
mekeivel, Sündisznó koma a fele-
ségével. A cincér meg a katicabo-
gár egy galagonyabokor levelén
foglalt helyet.

Hátul, a legutolsó sorban üldögélnek a madarak, szentjánosbogarak, csigák és más efféle apró nép. Bezzeg a cifra Róka néni kényelmes páholyban ül, felcicomázva és kevélyen!

Kezdődik a mulatság. Szébbnél szébb műsorszámok váltogatják egymást. A színpadon mókuskák illegetik-billegetik magukat, kézenfogva táncot lejtenek, ropják a táncot, hogy csak úgy porzik.

Majd a méhek hangversenye következik. Szól a zongora, a duda, peng a tambura. A zöld fenyőfák alatt a közönség szórakozik.

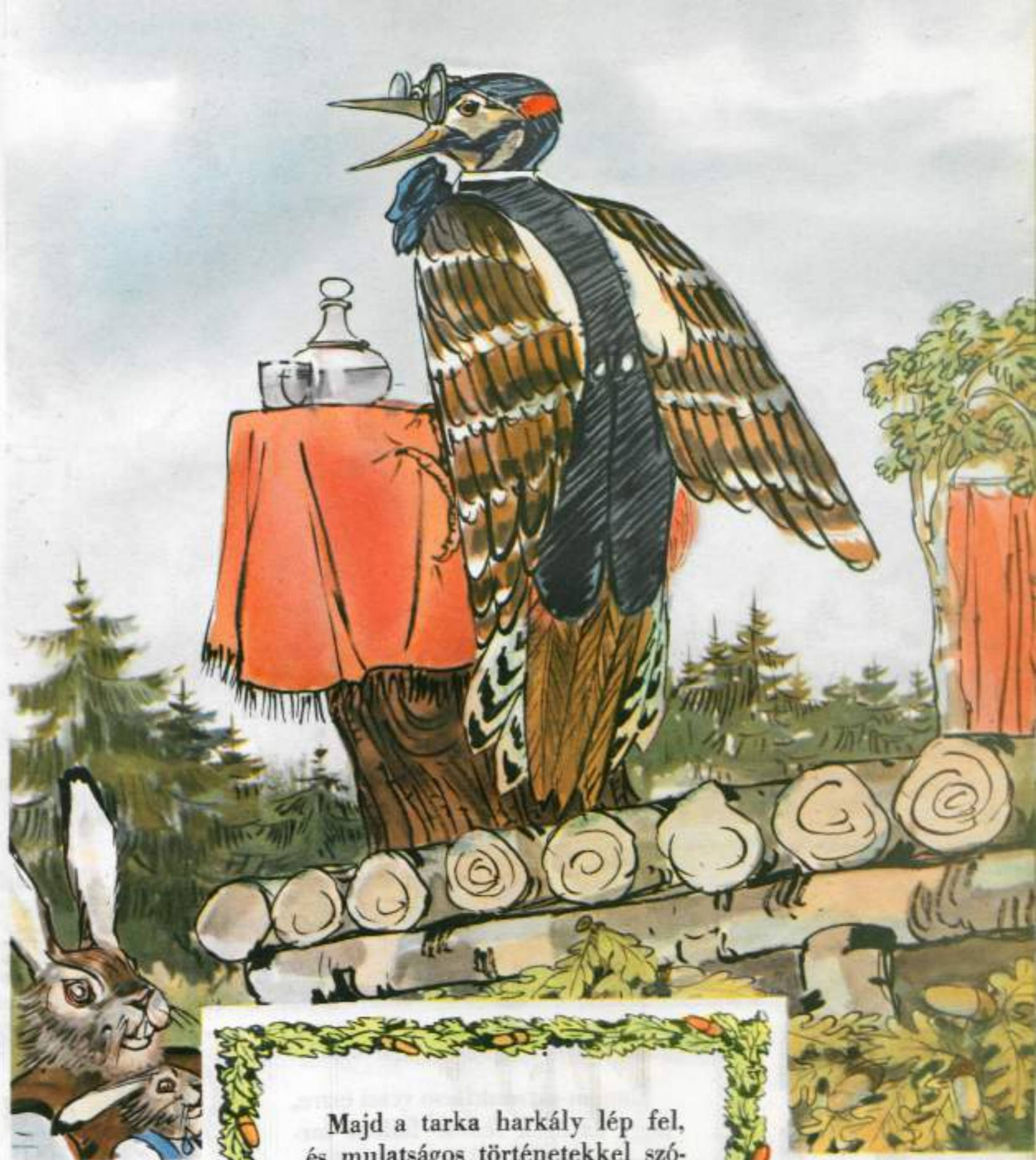

Most meg vékonylábú, cingár szúnyogok muzsikálnak. Hegedülnek, zongoráznak, pengetik a gitárt, szép táncokat adnak elő.

Kiváló költők versére válogatott dalokat énekel a szarka. Mélázva hallgatja az erdő birodalma.

Majd a tarka harkály lép fel, és mulatságos történetekkel szórakoztatja a közönséget.

Hanem azt senki sem veszi észre, hogy az égen fekete felhők tornyosulnak. Egyszerre csak szél ke-rekedik, megered a zápor. A hang-verseny félbeszakad.

Szétszaladnak a vendégek. Fer-getegben, forгатagban fut a kö-zönség, ki erre, ki arra. Zúg a feny-ves, hajladoznak a fák.

A nyuszik riadtan lapulnak a páfránylevelek alatt. Ott várják meg, amíg elvonul a zivatar.

